

Vernosť k EÚ „bis zum bitteren Ende...“? Čo bude robiť Cirkev, ak sa Európska únia rozpadne?

Branislav Michalka

20. júla 2024 ✚ *Cirkev Politika* ✚ *Komentár*

Fráza „bis zum bitteren Ende“ – „až do trpkého konca“ je známou floskulou z čias súmraku národnosocialistických bohov v roku 1945, ktorá sa ozývala pod taktovkou sčítaného a umeniamilovného doktora Goebbelsa zo všetkých ampliónov vtedy, keď už bolo zrejmé, že terminálne štádium tisícročnej ríše sa povážlivo priblížilo. Odhodlaný doktor z Heidelbergu, ktorého oficiálni antropológovia pasovali za najzáhadnejší exemplár nordickej rasy v podkategórii „nachgedunkelte strumpfengerman“, tým chcel naznačiť, že aj keď je už víťazstvo a ríša v r..., ešte stále môžu Nemci okúsiť wagnerovský gotterdammerung so ctou a radosťou zo zániku.

Ilustračný obrázok, zdroj: wikimedia commons

Samozrejme, jediný kto to myslel vážne, bol pán doktor, ktorý sa sám so svojou hysterickou ženou odoslal dobrovoľne na druhý svet a cestou ešte stačil pridať k svojim smrteľným hriechom poslednú várku vrátane zavraždenia svojich šiestich detí. Ostatní Nemci, akonáhle sadol na zem prach z trosiek, začali pobeňovať krížom-krážom, zháňať kšefty, udávať, zapierať, hromadiť majetok, pátrať po pohlavných rozkošiach, hltavo konzumovať obedy, skrátka žiť.

Katolícka Cirkev, až na zopár rozhorúčených nemeckých prelátov, si zachovala voči národnému socializmu napriek jeho evidentným a do očí bijúcim úspechom rozumný odstup a to aj vtedy, keď to skutočne vyzeralo na „večné časy“. Predstava, žeby Vatikán alebo hromadne európski preláti publikovali oslavné ódy na Novú Európu, nabádali veriacich, aby sa zapájali a budovali, by zaiste vtedy pripadala katolíkom absurdná.

Z neslávneho konca efemérnych „večných“ impérií 20. storočia je zrejmé, že trvalá a nekritická fixácia na nejaký konkrétny ideologicko-politický systém, navyše veľmi presne zadefinovaný do najmenších detailov spoločenského aj súkromného života, od štátom definovanej zdravej výživy až po osem kýblov na odpad, bez možnosti aspoň na záver potichu utiecť z neriešiteľnej situácie zadnými dverami, nestojí za nič. Nemci, a vôbec to neboli liberáli, ktorí by sa dožadovali po páde národného socializmu pokroku a zániku autority, skôr naopak, neustále a hneď potom ako vodca dohorel na dvore za svojim úradom opakovali, že majú pocit,

akoby sa prebrali z nejakého sna, či očarovania. Lenže to už im nevzalo biľag Buratina v krajine Hlupákia, skôr im navždy prischol ako večná výstraha, aj pre nás katolíkov.

Netreba teda za tým hľadať nejakú príliš veľkú záhadu ani mágiu. Ide o obyčajnú ľudskú hlúposť, bežný to výhonok základného koreňa ľudskej biedy – dedičného hriechu. Človek, národ, strana, kasta, rasa či komunita posadnuté hlúposťou, ktorá je kombinovaná s pýchou a korenená úspechom, sa proste nekriticky tešia, že im ide stále karta. Pesimizmus prenechávajú úbohým dezolátom a slabochom, panikárom a uplakancom, tzv. prorokom skazy, ako ich pomenoval Ján XXIII.

Ilustračný obrázok, zdroj: Picryl

Hráči rulety a kariet to poznajú dokonale. Séria úspešných čísel a kombinácií sa zdá byť nekonečná, stávky sa zvyšujú, rastie sebavedomie, množia sa úškrny nad porazenými. A zrazu sa všetko zrúti. V priebehu chvíle, ktorá nemala nikdy nastať. Príde to tak rýchlo, že fráza „úsmev zamrzol na perách“ nikde nebola pozorovateľnejšia, ako pri hráčovi, ktorý sa ešte pred niekoľkými sekundami vznášal na oblakoch triumfu a teraz nedokáže pochopiť, že sa to vôbec stalo.

So Sovietskym zväzom to tiež vyzeralo na dlhé trápenie, avšak bystré tajné služby na oboch stranách sa postarali o to, aby išiel nehynúci sojuz spinkať sladko takou rýchlosťou, že sme nevychádzali z údivu. Tých nadšencov, čo by to boli ochotní s ním ťahať až do trpkého konca, už bolo podstatne menej ako v roku 1945 pri Brandenburskej bráne. Chýbala jednota etnická, chýbala väzba na lokálne tradície, chýbali očividné úspechy a predovšetkým chýbala pop-kultúrna atraktívnosť, ktorá hýbe moderným svetom. Kto by už išiel umierať za konfekciu s tesilovými nohavicami, keď môže žiť s riflami?

Pri Sovietskom zväze si Cirkev tiež udržiavala odstup, resp. Sovietsky zväz ako verný potomok protikresťanskej revolúcie si udržiaval odstup od nej. Teda okrem situácií, keď jej programovo púšťal žilou. Preto rozlúčka Cirkvi s proletárskym rajom bola veselá a bezstarostná. Nebolo treba korigovať postoje.

No a máme tu slávnú Európsku úniu, zatiaľ poslednú variantu pokrokového impéria (aj keď len na veľmi hlinených nohách) v modernej ére a na európskom území. A musíme konštatovať, že obozretný či dokonca kritický duch sa z konania Cirkvi dokonale vytratil. Netreba to neustále dokladať odkazmi na ďalšie články, pevne verím, že cteným čitateľom funguje pamäť. Za zmienku stojí najmä najnovšia servilnosť v podobe cirkevných gratulácií neopakovateľnej myšacej persóne predsedníčky Európskej komisie:

<https://christianitas.sk/nemecki-biskupi-a-ustredny-vybor-nemeckych-katolikov-vitaju-znovuzvolenie-leyenovej-servilnost-ako-za-socializmu/>

Ilustračný obrázok, zdroj: wikimedia commons

Jeden sa musí pri pohľade na túto fascinujúcu topornosť strategického úsudku pýtať: Sú skutočne takí zaslepení? Vôbec si nepripúšťajú, žeby celý ten LGBTQ+ cirkus, migranti, rodová rovnosť, klimatické imbecílie, regulovanie každého uprdnutia, nekonečné transformácie, reformy a inovácie raz mohli skončiť? Je možné, aby sa predseda najväčšej (a najbohatšej) biskupskej konferencie natoľko identifikoval s tak krehkým a proti elementárnej prirodzenosti zameraným politickým projektom, že cíti potrebu servilne písať jeho vrchnej šéfke: „*Európska únia je veľkým darom, ktorý treba naďalej pestovať a podporovať*“ ?

Čo budú robiť cirkevní predstavitelia vtedy, keď sa to začne sypať? Budú mazať všetky svoje statusy a tváriť sa, že nič nepísali, ani nehovorili? Len kto im to uverí?

Pokiaľ si myslia, že to sa predsa nemôže stať, nech si spomenú na svojich rozumnejších predchodcov, ktorí vedeli z dejín a Svätého písma, že všetko je pomimuteľné, nieto ešte nejaký umelohmotný a od reality odtrhnutý politický projekt. Lenže ono už je asi neskoro. Už toho narozprávali toľko, že v prípade pádu kolosa na hlinených nohách, v tom príslovečnom chaose a zmätku, v ktorom sa každý stará o to, ako si zachrániť vlastnú kožu, sa môže ľahko stať, že ich reči o Európskej únii ako „kresťanskom projekte“, prídu vhod všetkým, ktorí si budú chcieť kopnúť do niekoho veľmi slabého.

No a to je dnes Cirkev. Tá bude možno po páde EÚ diagnostikovaná ako notorická a kontinuálna, centrálna riadená a preto dobre viditeľná uctievačka európskeho pechorenia a projektu. Na rozdiel od všetkých tých individuálnych politikov a lokálnych strán, rôznych vlád, ktorým chýba viditeľná kontinuita a ktoré budú hádzať horúci zemiak dovedy, až pristane v rukách najvyššieho veľkňaza a jeho košiara.

No jasné, veď to bol predsa „kresťanský projekt“. Či nám to donekonečna neopakovali? Neboli tam ich „otcovia zakladatelia“? Neboli „konzervatívni“ ľudovci najväčšou frakciou?

S ohľadom na konce predchádzajúcich ideologických impérií je legitímne a rozumné sa pýtať: Chcú zostať preláti verní sladkej únii „bis zum bitteren Ende“? Nenastal konečne čas zaradiť spiatočku a pokúsiť sa zachrániť aspoň niečo? Sekera je už možno priložená ku koreňom stromu... Ako nerozumní už síce vyzeráme, ale musíme byť kvôli tej perfídnej a trápnej únii ešte aj nakoniec poriadne vydusení?

Ilustračný obrázok, zdroj: Needpix

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/vernost-k-eu-bis-zum-bitteren-ende-co-bude-robit-cirkev-ak-sa-europska-unia-rozpadne/>